

DUBBEL

Eerst merkt TimTom niets bijzonders.

Hij zit gewoon op zijn plaats in de klas. Iedereen weet nu dat hij Daan heet. Juf noemt hem niet Daan. Ze zegt ook niet TimTom. Ze is aardig tegen hem. Dat wel. Maar ze geeft hem geen beurt.

De meeste kinderen van de klas noemen hem Daan. Soms vergist iemand zich. Dan zegt die TimTom. Dan kijkt iedereen naar hem. Dat voelt raar. Op zo'n moment lijkt het net of er twee jongens op zijn plaats zitten. Daan en TimTom. Opeens is hij dubbel.

's Middags weet TimTom niet meer zo goed wie hij is. Daan of TimTom.

Vanbinnen TimTom en vanbuiten Daan. Op school Daan en thuis TimTom.

Daan is dapper. Hij haalt gewoon de schouders op wanneer iemand iets raars zegt. Daan bloost niet.

TimTom is bang. Bang voor de harde handen van Jaap. Bang voor het gescheld van Robin. Bang voor het gelach van de anderen. TimTom lijkt ook af en toe een stoplicht. Zo rood ziet hij dan.

Het vervelendste is dat hij steeds valt. Zomaar vanzelf. Zonder reden ligt hij opeens op de grond. 's Avonds heeft hij een korst aan de binnenkant van zijn hand, een bult op zijn hoofd en een blauwe plek op zijn been. Zijn moeder ziet het als hij onder de douche staat.

'Hoe kom je daaraan?' vraagt ze.

'Gestruikeld,' antwoordt TimTom.

De volgende dag komt hij thuis met een schram op zijn knie en nog meer blauwe plekken.

'Heb je gevochten?' vraagt zijn moeder.

TimTom schudt het hoofd.

'Ik ben tegen een deur aan geknald.'

'Je moet het me vertellen, als er iets is,' zegt ze.

'Er is niks,' antwoordt TimTom. 'Ik val alleen maar af en toe.'

'Dan val je wel vaak.' Zijn moeder vindt dat verdacht.

'Als het zo blijft, dan moet je naar de dokter.'

TimTom knikt.

'Ik ga op het pleintje spelen,' roept hij en hij gaat naar buiten.

Zijn moeder moppert nog een beetje na.

Het is woensdagmiddag. Hij heeft alle tijd. Wat zal hij

gaan doen? Hij heeft geen zin om de buurkinderen te zien, daarom holt hij de straat uit. Hij loopt zo vlug hij kan naar de grote weg en steekt over. Hij dwaalt door straten waar hij nog nooit is geweest. Niemand kent hem daar. Hier wonen alleen maar vreemden. Die weten niet hoe hij heet. Die denken dat hij gewoon is. Zomaar een jongen met een heel gewone naam.

Het is fijn om tussen vreemden te zijn. Fijn om gewoon te zijn. En ... hij valt niet één keer.

Fluitend komt hij thuis. Net voor het eten.

De volgende dag loopt hij na school een stukje om.

Eerst een klein stukje, dan steeds verder. Hij ontdekt onbekende straten en verre buurten. Af en toe zegt hij iemand gedag. Zomaar. Op een pleintje voetbalt hij een tijdje met vreemde jongens. Maar zodra ze vragen hoe hij heet, holt hij weg.

Hij komt heel laat thuis. Zijn moeder is vreselijk ongerust.

‘Waar heb je gezeten?’ wil ze weten.

‘Ik was in het winkelcentrum. Met Lisa en Rian,’ verzint hij. ‘En ik heb ook nog gevoetbald op het schoolplein.’

Zijn moeder bekijkt hem van top tot teen. Op zoek naar nieuwe schrammen, bulten en blauwe plekken.

Hij heeft maar één nieuwe schram. Hij is gevallen toen hij op school zijn jack uitdeed. Een haak van de kapstok ging langs zijn arm. Jaap en Robin lachten keihard en riepen: 'Daan is dronken. Hij kan niet op zijn benen staan.'

Daan lachte gewoon mee. Hij krabbelde overeind en gaf Robin een por met zijn elleboog.

TimTom wenste dat hij dat ook kon. Gewoon lachen en een por geven.

'Ik wil dat je voortaan eerst thuiskomt,' moppert zijn moeder. 'Meteen na school.'

TimTom knikt en doet zijn jack uit. Hij trekt de mouw van zijn shirt omlaag. Zo kan mama de nieuwe schram niet zien.

'Mag ik op de computer?' vraagt hij.

'Nee. We gaan eten en jij dekt de tafel.' Dat is mama's doe-wat-ik-zeg stem.

Gehoorzaam loopt TimTom naar de keuken om de borden en het bestek te halen.

Even later belt papa. Hij staat in de file. Voorlopig is hij nog niet thuis.

Ze eten dan maar met z'n tweetjes want mama moet naar haar zangkoor.

Een half uurtje later fietst ze weg.

TimTom kijkt haar na. Hij moet de tafel afruimen. Daarna mag hij op de computer tot papa thuiskomt. Hij draait zich om naar de tafel. Hij zet de borden op elkaar en legt het bestek erop. De borden zet hij op een schaal. Met de hele toren in zijn handen loopt hij naar de keuken. Hij doet het licht aan met zijn elleboog. Het is al een beetje donker buiten. TimTom ziet Daan in de buitendeur weerspiegeld.

Daan heeft ook een stapel in de handen. Hij kijkt TimTom aan. Hij grijnst en dan laat hij alles vallen.

De schaal en de borden kletteren kapot op de keukenvloer. Het bestek tolt rond. De overgebleven aardappels glijden alle kanten op. Daar ligt papa's eten. Op de grond tussen de scherven.

TimTom schrikt zich rot.

Daan grijnst. Hij steekt zijn middelvinger op en draait zich om.

TimTom draait zich ook om. Hij holt naar de kapstok, grijpt zijn jack, rukt de deur open en rent de straat op.

'Ik heb niks gedaan,' hijgt hij. 'Het is Daan zijn schuld.' Dan valt hij. Omdat hij holt, maakt hij een soort duik. Recht vooruit. Hij landt op zijn buik. Zijn handen schuren over de stoep. Hij voelt een stekende pijn in zijn knie.

Zijn vader rijdt net de straat in. Hij stopt naast TimTom, laat de auto midden op straat staan en rent naar de stoep. ‘Heb je je bezeerd?’ roept hij bezorgd. ‘Heb je iets gebroken?’ Voorzichtig helpt hij TimTom overeind. ‘Kun je staan? Kun je lopen?’

TimTom knikt. Zijn knie doet echt zeer, maar hij kan er wel op staan.

Hij hinkt met papa mee naar de auto. Zijn vader rijdt hem naar huis. TimTom strompelt naar binnen.

Zodra hij op de bank zit, doet hij zijn broekspijp omhoog. Zijn knie wordt al dik.

‘Kun je hem buigen?’ vraagt papa. TimTom buigt zijn knie. Het gaat.

‘Dan is ze niet gebroken,’ zegt papa. ‘We doen er ijs op.’ Hij loopt naar de keuken.

TimTom staart naar zijn knie en luistert.

‘Zo, wat is hier gebeurd?’ roept zijn vader.

‘Het ging per ongeluk,’ roept TimTom naar de keuken.

‘Ik kon er niets aan doen.’

Zijn vader komt terug met een bult ijsblokjes in een theedoek. Hij drukt ze op TimToms knie.

‘Rende je daarom als een idioot over straat?’ vraagt hij.

TimTom knikt en staart nog steeds naar zijn knie.

‘De volgend keer kun je beter de rommel opruimen in plaats van weg te hollen. Is er nog iets te eten voor een hongerige vader?’

‘Vlees en boontjes,’ mompelt TimTom. ‘Die staan nog op tafel.’

‘Kijk eens aan, dat valt mee,’ zegt zijn vader. ‘Houd jij dat ijs op je knie, dan bak ik wat patat en ruim intussen de rommel op.’

TimTom blijft alleen achter op de bank. Schichtig kijkt hij naar het raam. Daan is nergens te zien. Gelukkig.